

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
ว่าด้วย วินัยนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๒

เพื่อให้ศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มีระเบียบวินัยอยู่ในศีลธรรมอันดีงามเหมาะสมกับสภาพนักศึกษา และเพื่อประโยชน์ในการอบรมสั่งสอน อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ สภามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด จึงเห็นสมควรให้วางข้อบังคับว่าด้วยวินัยนักศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้ เรียกว่า “ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ว่าด้วย วินัยนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๒ ”

ข้อ ๒ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งอื่นใดที่ขัดแย้งกับระเบียบนี้ และให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๓ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“นักศึกษา” หมายความว่า ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

“ผู้ปกครอง” หมายความว่า บิดา มารดา หรือ ผู้ที่แสดงตนเป็นผู้ปกครองนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยเชื่อถือ

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้และให้มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดในกรณีที่เกิดปัญหาจากการใช้ข้อบังคับนี้

หมวด ๑

วินัยและการรักษาวินัย

ข้อ ๖ นักศึกษาต้องรักษาวินัยและปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบของมหาวิทยาลัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ

ข้อ ๗ นักศึกษาต้องรักษาความสามัคคีระหว่างกัน และต้องรักษาไว้ซึ่งความเรียบร้อย ไม่ก่อเหตุวุ่นวาย ทะเลาะวิวาทซึ่งกันและกัน หรือทำลายทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๘ นักศึกษาต้องประพฤติตนเป็นสุภาพชน ไม่ประพฤติในสิ่งที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ตนเอง และเกียรติศักดิ์ของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๙ นักศึกษาต้องเชื่อฟังคำสั่ง และปฏิบัติตามคำสั่ง หรือคำตักเตือนโดยชอบของอาจารย์และเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๐ นักศึกษาต้องไม่ดื่มสุราของมีนเมา

ข้อ ๑๑ นักศึกษากระทำการต่อไปนี้ถือว่าผิดวินัยอย่างร้ายแรง

- (๑) ดื่มสุราหรือมีอาการมีนเมาภายในบริเวณมหาวิทยาลัย
- (๒) ประพฤติตนในลักษณะชู้สาวจนเป็นเหตุให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย
- (๓) ก่อการทะเลาะวิวาทหรือมีพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการแตกความสามัคคี
- (๔) เล่นการพนันในบริเวณมหาวิทยาลัย
- (๕) ทำลายทรัพย์สินของทางราชการ หรือทรัพย์สินของผู้อื่น
- (๖) ครอบครองหรือนำอาวุธเข้ามาในบริเวณมหาวิทยาลัย
- (๗) เสพหรือมียาเสพติดไว้ในครอบครอง
- (๘) กระทำความผิดในทางอาญา โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็น

ความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

- (๙) ทุจริตในการสอบ
- (๑๐) การอื่นที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๒ นักศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยตามที่บัญญัติไว้ในข้อบังคับนี้ ต้องได้รับโทษทางวินัย

ข้อ ๑๓ โทษทางวินัยมี ๔ สถาน คือ

- (๑) ว่ากล่าวตักเตือน
- (๒) ทำทัณฑ์บนเป็นลายลักษณ์อักษร
- (๓) สั่งพักการศึกษา มีกำหนดไม่เกิน ๑ ปีการศึกษา
- (๔) ให้ออกจากสถานศึกษา

ข้อ ๑๔ การลงโทษตามข้อ ๑๓ ใช้กับนักศึกษาที่กระทำความผิด ดังต่อไปนี้

- (๑) การว่ากล่าวตักเตือน ใช้สำหรับนักศึกษาที่กระทำความผิดไม่ร้ายแรง
- (๒) การทำทัณฑ์บน ใช้สำหรับนักศึกษาที่ได้กระทำความผิดซ้ำ หรือทำนอง

เดียวกับที่เคยถูกลงโทษว่ากล่าวตักเตือนมาแล้ว และมหาวิทยาลัยเห็นว่านักศึกษานั้นรู้สำนึกในการกระทำความผิด

การทำทัณฑ์บนให้ทำเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อนักศึกษาผู้กระทำความผิดและอาจเชิญบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง มาบันทึกรับทราบความผิด และรับรองการทำทัณฑ์บนไว้ก็ได้

(๓) การสั่งพักการศึกษา ใช้สำหรับนักศึกษาที่กระทำความผิดอย่างร้ายแรง หรือเคยถูกลงโทษทำทัณฑ์บนมาแล้ว การลงโทษสั่งพักการศึกษาให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรและเชิญบิดา มารดาหรือผู้ปกครองมารับทราบด้วย

การสั่งพักการศึกษาของนักศึกษาตามคำสั่งของมหาวิทยาลัยให้เริ่มเมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษาที่กระทำผิด โดยให้นับระยะเวลาที่ถูกสั่งพักการศึกษาเป็นระยะเวลาการศึกษา

ในกรณีที่นักศึกษาถูกสั่งพักการศึกษาในภาคการศึกษาสุดท้ายจะไม่ถือว่านักศึกษาจบการศึกษาในภาคการศึกษานั้น

นักศึกษาที่ถูกสั่งพักการศึกษาจะต้องชำระค่าธรรมเนียมรักษาสถานภาพการเป็นนักศึกษา

(๔) การลงโทษให้ออกจากสถานศึกษา ใช้สำหรับนักศึกษาที่กระทำความผิดอย่างร้ายแรง ซึ่งได้แก่ การประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพของการเป็นนักศึกษาอย่างยิ่ง หรือเคยถูกลงโทษให้พักการศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่า ๒ ภาคการศึกษา และมหาวิทยาลัยเห็นว่าผู้นั้นไม่สามารถกลับตัวเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติดีได้อีกแล้ว

หมวด ๒ การดำเนินการทางวินัย

ข้อ ๑๕ การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นักศึกษา ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า

ข้อ ๑๖ นักศึกษาผู้ใดถูกกล่าวหาโดยมีหลักฐานตามสมควรว่าได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือความปรากฏต่อมหาวิทยาลัยว่านักศึกษาผู้ใดได้กระทำความผิดอย่างร้ายแรงให้มหาวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยพลัน เว้นแต่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งในกรณีดังต่อไปนี้ จะไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

(๑) กระทำความผิดอาญาจนต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้นั้นกระทำความผิด จนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่ เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๒) กระทำผิดวินัย และได้ให้อภัยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๗ คณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๖ ประกอบด้วย รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาเป็นประธาน และกรรมการอื่นอีกไม่น้อยกว่า ๕ คน เป็นกรรมการ โดยต้องดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วันนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำสั่งแต่งตั้ง

ในการดำเนินการสอบสวนคณะกรรมการจะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีอยู่ให้ผู้กล่าวหาทราบ โดยจะระบุชื่อพยานหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและมีสิทธินำพยานหลักฐานต่างๆ ทั้งพยานบุคคลและพยานเอกสารมาเสนอต่อคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณา ก่อนเสร็จสิ้นการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๘ การลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิดวินัยที่ต้องทำเป็นหนังสือ ในการสั่งลงโทษให้แจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ รวมทั้งระยะเวลาในการอุทธรณ์ไว้ด้วย

เมื่อได้สั่งลงโทษนักศึกษาผู้ใดแล้ว ให้รีบแจ้งต่อบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของนักศึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาผู้นั้นเพื่อทราบ

หมวด ๓
การอุทธรณ์

ข้อ ๑๙ นักศึกษาผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามข้อบังคับนี้ ซึ่งไม่เห็นด้วยกับคำสั่งลงโทษ นักศึกษาผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในหมวดนี้

ในระหว่างอุทธรณ์ให้นักศึกษายังคงได้รับโทษนั้น เว้นแต่กรณีมีพฤติการณ์พิเศษอันควร ได้รับการทุเลาการบังคับไว้ก่อน ให้นักศึกษายื่นคำร้องต่ออธิการบดี โดยแสดงเหตุผลที่ทำให้เห็นถึง พฤติการณ์พิเศษว่าเหตุใด จึงสมควรทุเลาการบังคับไว้ก่อน ทั้งนี้การที่ได้ยื่นอุทธรณ์ ไม่ถือเป็น พฤติการณ์พิเศษ หากอธิการบดีพิจารณาอนุญาตให้ทุเลาการบังคับ ให้รอการบังคับไว้ก่อนเพื่อรอ คำวินิจฉัยชี้ขาดตามข้อ ๒๖

ข้อ ๒๐ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ให้ผู้อุทธรณ์ทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อของตนใน หนังสือแนบด้วยและให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนคนอื่นหรือมอบหมายให้คนอื่น อุทธรณ์แทนตนไม่ได้

ข้อ ๒๑ เพื่อประโยชน์ในการอุทธรณ์ ผู้ประสงค์จะอุทธรณ์มีสิทธิขอตรวจหรือคัดรายงาน การสอบสวนได้ ส่วนบันทึกถ้อยคำพยานบุคคลหรือเอกสารอื่น ให้เป็นดุลยพินิจของคณะกรรมการ สอบสวนแล้วแต่กรณี ที่จะอนุญาตให้ตรวจหรือคัด โดยให้คำนึงถึงเหตุผลและความจำเป็นเป็น กรณีๆไป

ข้อ ๒๒ ให้มีคณะกรรมการอุทธรณ์คณะหนึ่งซึ่งอธิการบดีแต่งตั้งและให้มีวาระการดำรง ตำแหน่งเท่าที่อธิการบดีแต่งตั้ง จำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คนและไม่เกิน ๗ คน โดยต้องมีผู้ดำรง ตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมายอย่างน้อย ๑ คน

ข้อ ๒๓ คณะกรรมการอุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) วินิจฉัยสั่งการเรื่องอุทธรณ์

(๒) ออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุ ใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามความจำเป็น

(๓) แต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคล เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการได้

(๔) หน้าที่อื่น ๆ ตามที่มหาวิทยาลัยมอบหมาย

ข้อ ๒๔ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ให้ผู้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในเจ็ดวันทำการนับจาก วันทราบคำสั่งหรือที่ถือว่าทราบคำสั่ง

ข้อ ๒๕ ในการอุทธรณ์ให้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการโดยตรง และให้คณะกรรมการ พิจารณาวินิจฉัย และสั่งการให้เสร็จภายในสิบห้าวันนับจากวันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ ส่วนสอบสวน หรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง เว้นแต่มีเหตุผลความจำเป็นที่อาจขยายเวลาได้แต่ไม่เกินสิบห้าวันนับจาก วันที่ครบกำหนด ทั้งนี้ จะต้องบันทึกเหตุแห่งการนั้นไว้

ข้อ ๒๖ ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นว่า การสั่งลงโทษสมแก่ความผิด หรือเห็นว่าการสั่งลงโทษนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรม ให้เสนอความเห็นชอบจากอธิการบดี เพื่อสั่งยกอุทธรณ์หรือเพิ่มโทษ หรือลดโทษ หรือยกโทษ แล้วแต่กรณี

คำวินิจฉัยตามวรรคแรกให้ถือเป็นยุติ และให้คณะกรรมการแจ้งคำวินิจฉัยให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว

ข้อ ๒๗ การนับระยะเวลาตามข้อบังคับนี้ หากเวลาสิ้นสุดตรงกับวันหยุดทำการของมหาวิทยาลัย ให้นับวันเริ่มทำการถัดจากวันหยุดเป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒

(ศาสตราจารย์ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์)

อупนายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด